21:

עו"ג אימא סיפא ר' שמעון אומר נותנן

לחבירו וחבירו לחבירו כל שכן דאוושא

מילתא חסורי מיחסרא והכי קתני במה

דברים אמורים בסכנת עו"ג אבל בסכנת

ליסטים מוליכן פחות פחות מד' אמות: רבי

שמעון אומר נותנן לחבירו וכו': במאי קמיפלגי

מר סבר פחות מארבע אמות עדיף דאי

אמרת נותנן לחבירו וחבירו לחבירו אוושא

מלתא דשבת ומר סבר נותנן לחבירו עדיף

א) בילה לו., ב) שס, ג) שס לט., ד) [גי' הרא"ש רבה],

ס) שבת לג: המח:. ו) לעיל

מה: מן: בינה נח:. ז) שבת

ה: [לקמן קג:], ה) [גר׳

ירושלמי ורי"ף כמלא חוט], ט) [חוזר לע"א], י) בס"א:

ל) [שיר לעיל לה: במשנה], מ) [ג"ו שייך שס], נ) [וע"ע מוס' שבת לד. ד"ה שהחי],

א [מיי' פ"ה מהל' יו"ט הל' ט טוש"ע א"ח סי' שלו :נו

מו [ב טוש"ע א"ח סי"

שנב סעיף אן:

רב ניסים גאון

י מאן אמרו לו ר' יוחנן בן נורי הוא דאמר חפצי הפקר קונין שביתה. איתה בפרק מי שהוציאוהו גוים. וכבר כתבנוה בפרק בכל מערביז.

רבינו חננאל

ר׳ שמעון אמר בשעת לסטים ואינוז סכנת זמנין ואתי לאתויינהו ד' אמות שמגיע לחצר החיצונה. הא עדיפא דהא דאמר פחות פחות מד' אמות זמנין דמישתלי ואייתן לאייתונהו ד' אמות ברשות הרבים. ותנא . אמא סבר הא עדיפא קמא סבו יוא פריפא, דהא כר׳ שמעון אוושא מלתא ומתיידע לכל. וכן . בנו נותנו לחבירו וחבירו לחבירו. מאי בעי התם, תנא דבי שמואל בשילדתו אמו בשדה. ואע"ג דקשה אמו בשרוז. ואב ג'ו קשה ליה לתינוק (השלמתו) [השלחתו] מיד ליד, הא עדיפא ליה מלהוליכו פחות פחות מד׳ אמות. ר׳ . לאוקומי לאו חבית ממש. מחבית לחבית [והחבית] קני שביתא ואסור. אבל ק-מיא לית בהו ממש. ור' יהודה לטעמיה דתנן ר' יהודה פוטר במים מפני שאין בהן ממש. ודחינן אימור דשמעת ליה יהודה במיא דלית בעיסה, במיא בעינייהו מי שמעת ליה, והא איהו דאמר מים ומלח אין בטילין בקדירה מפני שהיא רוטבא. ואוקמה רבא בחבית שקנתה שביתה ונתמלאת בשבת ממעייז נובע כיוצא בהז המפיין מבע כייצא בוון דלא קנו שביתה דבטלה לה חבית לגבי מים, ומטלטלת אגב מימיה. למתני׳ בשיירא כדתניא ר׳ יהודה אומר בשיירא נותן אדם חבית לחבירו וחבירו לחבירו. ואתא ומים דהפקר, ומאן אמרו לו רבי יוחנן והכי האמר ליה לר' יהודה יוסף וקיימא לן כרב יוסף דתניא בהדיה כוותיה. היה קורא בספר כו׳. אוקמה יהודה באיסקופה רב יהודה באיסקופה רשות היחיד וקמה עוברת רשות הרבים. ולא גזר דילמא נפיל לרשות הרבים ואתי לאיתויי.

0 רבי שמעון אומר נותנן לחבירו בו'. נראה דאם אין שם הכי גרסיגן נמאי אוקימפא למסני' בסכנם ליסטים אימא סיפא חברים היה מתיר רבי שמעון להוליך פחות מארבע אמות דלא גרע מכים דפרק מי שהחשיך (שבת דף קנג:) והתם נמי אם היו חברים הרבה והיו כולן שותפין בו נראה דלרבי שמעון נותנו

> לחברו וחבירו לחבירו דהכי עדיפא ליה: ® הבי גרסינן וכן בנו ואפילו הן מאה. ולה כספרים דגרסי ואפי׳ הן מאה וכן בנו דבגמרא מוכח דאפילו הן מאה אבנו קאי דמפרש טעמא אע"ג דקשיא ליה ידא: את החי במטה פטור. וא״ת נהי שהחי נושא את עלמו

> להוי כמו זה יכול וזה אינו יכול דיכול חייב כדמוכח בהמלניע (שבת דף לג.) ואור"י דמכ"מ מיפטר הכא משום דגמרינן כל הולאות ממשכן ושם לא היו נושאים בעלי חיים דאילים ותחשים מוליכין ברגליהן וחלזון מיד כשיולא מן הים היו מוליאין דמו בעודו בכחו כי היכי דלילליל ליבעיה כדאמר בסוף פרק כלל גדול

לא (0 לזה ולא לזה ואפילו חוץ לתחום דקאמר היינו ממקום שביתת המים אבל חוך לתחום של הזוכה בהם תחילה לא יוליכו אותן למאי דפרישית לעיל בפרק מי שהוליאוהו (דף מו.) דכרגלי כל אדם דקתני גבי נהרות המושכין היינו כרגלי הממלא והא דקאמר נותנו לחבירו וחבירו לחבירו לא משום דלא מצי אזיל התם אלא משום דאסור להעביר ארבע אמות ברה"ר ועוד יש לומר דיכול להוליאם חוץ לתחום (ו) שוכה בהן תחילה וכגון שלא נתכוון לזכות בהן לא לעצמו ולא לאחרים בהגבהתו אלא מה ששותים וכענין זה אפי׳ בי״ט שייך לשנות נותנן לחבירו וחבירו

דאי אמרת מוליכן פחות מארבע אמות זימנין דלאו אדעתיה ואתי לאתויינהו ארבע אמות ברה"ר: וכן בנו: בנו מאי בעי התם דבי מנשה תנא בשילדתו אמו בשדה ומאי אפילו הן מאה ראע"ג דקשיא ליה ידא (שם דף עה.) 0: הכא בחבית דהפקר ומים דהפקר אפילו הכי הא עדיפא: רבי יהודה אומר עםקינן. דלא קנו שביתה נותן אדם חבית: ולית ליה לרכי יהודה הא 6 דתנן א הבהמה והכלים כרגלי הבעלים אמר ריש לקיש משום לוי סבא הכא במאי עסקינן במערן מחבית לחבית ורבי יהודה למעמיה דאמר מים אין בהם ממש ס דתנן רבי יהודה פומר במים מפני שאין בהן ממש ומאי לא תהלך זו לא יהלך מה שבזו יותר מרגלי הבעלים אימר דשמעת ליה לר' יהודה היכא דבליען בעיסה היכא דאיתנהו בעינייהו מי שמעת ליה השתא בקדירה אמר רבי יהודה לא במלי בעינייהו במלי ם דתניא רבי יהודה אומר מים ומלח בטלין בעיסה ואין בטלין בקדירה מפני רוטבה אלא אמר רבא י הכא בחבית שקנתה שביתה ומים שלא קנו שביתה עסקינן דבמלה

לחבירו אע"ג דליכא איסור ד' אמות: חבית לגבי מים י כדתנן המוציא החי בממה ולי פמור אף על המטה מפני שהמטה טפילה לו הְמוִציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי מפני שהכלי מפל לו מתיב רב יוסף ר' יהודה אומר בשיירא נותן אדם חבית לחבירו וחבירו לחבירו בשיירא אין שלא בשיירא לא אלא אמר רב יוסף כי תגן גמי במתניתין בשיירא תנן אביי אמר בשיירא אפי' חבית שקנתה שביתה ומים שקנו שביתה שלא בשיירא חבית שקנתה שביתה ומים שלא קנו שביתה רב אשי אמר הכא בחבית דהפקר עסקינן ומים דהפקר עסקינן ומאן אמרו לו רבי יוחגן בן נורי היא ° דאמר חפצי הפקר קונין שביתה ומאי לא תהלך זו יותר מרגלי הבעלים לא יהלכו אלו יותר מכלים שיש להם בעלים: בותני ביה קורא בספר על האיסקופה ונתגלגל הספר מידו גוללו אצלו היה קורא בראש הגג ונתגלגל הספר מידו עד שלא הגיע לעשרה מפחים גוללו אצלו משהגיע לעשרה מפחים הופכו על הכתב

רבי יהודה אומר אפילו אין מסולק מן הארץ אַלא כמַלא 🕫 🌣 מַחמ גוללו אצלו ר' שמעון אומר אפילו בארץ עצמו גוללו אצלו שאין לך דבר משום שבות עומד בפני כתבי הקודש: **גמ'** האי איסקופה ה"ר אילימא איסקופה רשות היחיד וקמה רשות הרבים ולא גזרינן דילמא נפיל ואתי לאתויי שנתמלאו היום ממעין הנובע או מן הנהר דתניא (לעיל דף מו.) נהרות המושכין ומעינות הנובעים הרי הן כרגלי כל אדם: דבעלה חבים לגבייהו. מפני שהיא טפילה להן ורבנן פליגי למימר דלא תהלך זו דלא בטלה לגבייהו: פטור אף על המטה. הואיל ופטור על החי דקיימא לן [קג.] חי נושא את עצמו: בשיירא. שחנתה בבקעה שאנוסין הן שאין להם מים שרי להו רבנן דתיבטיל: כרבי יוחנן בן נורי. בפרק מי שהוציאוהו [לעיל מה:]: בתגר' היה קורא בספר. כל ספרים העשוים בימי הראשונים עשוין בגליון♥ כספר חורה שלנו: גולנו אלנו. הואיל וראשו אחד בידו ובגמרא זלח.] מפרש לה : נעשרה טפחים. לעשרה התחתונים שברשות הרבים (מ וכולן מפרש בגמרא זשם] : הופכו על הכחב. האוחיות כלפי הכוחל שלא יהא מוטל כל כך בבזיון ומניחו עד שתחשך: משום שבוח. כגון זו שלא נפל מידו שהרי אחז בראשו אחד ואין כאן אלא משום גזירה דילמא נפיל כוליה מידיה ואחי לאחויי. כל איסור דרבנן הוי שבוח: גבז' אי

וכו'. כיון דליסטים לא מבזו להו אמאי קא מזלזל ר"ש באיסורא דשבתא כולי האי כל שכן דהא דר"ש גריעא (כ) (כולי האי) מתנא קמא ואיכא זילוול שבת טפי דאוושא מילתא דהנר גברי דמקילינן כולי האי בשבת וכסוי דת"ק עדיף. ש לשון אחר ועיקר ולא לשבש הספרים א"ל אביי במאי אוקימתא למתניתין בסכנת מתני׳ בסלנת עו״ג שגזרו גזירהי

שלא יניחו תפילין והאי ובסכנה

עיקר מדלא גרסינן ברישא כל שכן

דאוושא מלתא דשבת כדגרסינן בסיפא

מכלל דהאי אוושא דמילתא לאו

אולוולא דשבת קפיד אלא אסכנת

נפשות קפיד: אע"ג דקשיא ליה.

שמטלטלין אותו מיד ליד: הא עדיפא.

בשבתא ולא יטלטלנו הוא לבדו

פחות פחות מד' אמות: כרגלי

הבעלים. שהשואל או לוקח בהמה

או כלים מחבירו ביום טוב אינו

יכול להוליכם אלא למקום שהבעלים

הראשונים מותרין לילך שם ואם עירבו ללפון לא יוליכנו זה לדרום:

מחבים לחבים. והשניה שלו וכן

עושה תמיד. ולקמיה מפרש מאי לא

תהלך זו: אין בהם ממש. לקנות

שביתה אצל בעליהם הראשונים וכל

אדם מותר להוליכן כרגליו: פוטר במים. פלוגתייהו בפרק בתרא

דבינה [לו.] האשה ששאלה מחבירתה

תבלין לקדירה ומים ומלח לעיסתה הרי הן כרגלי שתיהן אין העיסה

הולכת אלא למקום ששתיהן מותרות

לילך שם ואם עירבה זו ללפון וזו

לדרום אין עיסה זוה ממקומה לפי

שאין לזו של לפון אפילו אמה אחת

בדרום וה"מ כשנתנו עירובן לסוף

אלפים ר' יהודה פוטר במים שאין

בעלת המים אוסרת על בעלת הקמח

כלום: ומאי לא מהלך זו. הא רבי

יהודה נמי בחבית לא קאמר דיכולה

חבית להלך יותר מרגלי הבעלים

דהא אוקמינן מתני׳ במערן מחבית

לחבית: מפני רוטבה. שניכר וחם

השאילה מים להדירתה הרי היא

כרגלי שתיהן: מים שלא קנו שביחה.

מכסן והולך לו אכולה מתניתין קאי והכי קאמר ובסכנה שאם ימלאו בידו או ישמע למלכות יהרג ביו הגהות הב"ח מעט בין לבתים מכסן בטליתו שלא (א) גמ' במשנה אלא כמלא החוט גוללו [וכן הוא יוטלו כ״כ בבזיון ומניחם שם והולך גירסת הירושלמי והרי״ף]: ולא יזיזן משם שמא ירגישו בו (ב) רש"י ד"ה הכי גרו ויתחייב למלכות וברייתה בליסטים וכו׳ דמקילי כולי האי: עו"ג ואסיפא קאי דקתני מחשיך ונר דבוקים כול הנו (ג) ב"ה לעשרה וכוי וכולה מפרש בגמ': (ד) ד"ה עליהן ומביאן ובסכנת ליסטים שהוא וקמה וכו' גוללו אצלו ירא להחשיך שם מוליכן פחות פחות ברשות היחיד: (כ) ד"ה ולח מד׳ אמות וכו׳ ולא יניחם שם שלא גזרינן דילמא גפיק כוליה יזלולו הליסטים בהם וינהגו בהם לאתויי מידיה ואתי הארכא היוב הטאת דאיכא היוב הטאת הס"ד: (ו) תום' ד"ה הכל מנהג בזיון ובמאי אוקימנא למתניתין בסכנת עו"ג שלא יתחייב למלכות וכו' דלא קני שביתה לא זה ולא זה ואפילו: (1) בא"ד אימא סיפא וכו׳ וכ״ש דאוושא מלתא וישמע למלכות יותר משאם מכניסן דיכול להוציאן חון לתחום של הזוכה נהו תחילה: זוג זוג או מחשיך עליהם לכולם וזה

מוסף רש"י

. כרגלי הבעלים. אין אדס יכול להוליכה ביו"ט אלא אלפים לכל רוח העיר, ואם מכפים לכל לוחי שביר, ומם ערב ללפון גם היא תלך ללפון ולא לדרום (ביצה לה). מפני שאין בהן ממש. אין ניכרות לא נקדירה ולא בעיסה, הלכך אין מעכנות הולכתן, וכנמי מוקי לה בתבשיל עבה שאין מפני רוטבה. מיחייב על הוצאתו. דהוא מקיל עלמו ונושא עלמו שבת צג:). חפצי הפקר. הנמלחים (ריאה לח:) כלים שאין להם בעלים וחשיכה להן במקום אחד, אע"ג שלא נחכוין להן אדם להקנותן שציתה (לעידל מה:) קונין שביתה. והמולאן מוליכן ממקום מליאמן אלפים לכל רוח ואינו מוליכן למקום שערב שם. דיש להם שביתה שם, יים נישם שפיתים לעלמן (ביצה שם) כמקומן ואין אדם יכול לטלטלן משם יותר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב ללד אחר (לעיל שם). היה קורא בספר. כל ספרים שלהם הספר מידו. וראשה אחד בידו (שם) גוללו אצלו. דכיון דמיגדו בידו, מע"ג דמיכמ שבות דילמה נפיל כוליה ברה"ר ואתי לאיתויי (קקמן קג.) ובגמ" מוקים לה באיסקופת כרמלית כגון הרבים עוברת לפניו דאי נפל כוליה מידיה ומהדרי ליה מרה"ר לאיסקופא לאו השתח דרחשו חחד בידו ואין כאן עקירה, משום שבות נמי לו ,טבת ה... היה קורא בראש הגג. שהוא רשות היחיד, ונתגלגל הספר מידו. וכאשו אחד בידו. טפחים. התחתונים שהוא

איר רה"ר (שם). משהגיע לעשרה טפחים. אסור לגוללו דגזור רבון משום שבות היכא דאוגדו פידו אטו היכא דופיק מידיה סוליה דלא ליימיה דאיכא חיובא דאורייתא, הופכו על הכתב. כמבו לגד הכומל והחלק כלפי רה"ר שלא יהא מוטל כל כך בציון (שם).

נימא איסקופה רשות היחיד. גבוהה עשרה ורחבה ארבעה: וקמה רשות הרבים. ולפניה רשות הרבים וקאמר מתני׳ אע"ג

דמונח ראשו ברשות הרבים גוללו (ד) ברשות היחיד: ולא גורינן דלמא (ס) נפל. כוליה מידיה דאיכא חיוב חטאת ואתי לאיתויי: